

דברי פרידה

עזריאל אנטוניו בלכר, טוניו, ונכון יותר טון...

היינו חברים אחד לשנייה יותר מהכל, היית בשבילי עולם ומלואו, עם ידע בהמון נושאים. אהבת מוזיקה משלל סגנונות: שירי עם, שירים לטיניים. מרסדס סוסה כיכבה שוב ושוב בביתנו. ויותר מכל אהבת מוזיקה קלאסית ובעיקר נגינת כינור, כאשר אני התחברתי אליך בעיקר לג'אז.

אהבת את מלאכת הבית, איש עם תבונת ידיים וראש ועם המון אהבה למה שהוא עושה. מילאת אותי באושר גדול, הייתי יושבת על ירך ומתגעגעת, ולא יודעת מה קורה איתי. ומבינה שלזה קוראים אהבה. ואתה חזרת פעם ועוד פעם שאינך מאמין שכה טוב לך. וידענו להעניק ולומר את אהבתנו אחד לשנייה בכל פעם מחדש.

אהבת לרכוב על אופניים במסגרת קבוצה של מצובה. אהבת לרקוד ריקודי עם. היית נעלם לי בצלילות ארוכות באילת ולבסוף היית משחק ומשחק סוליטייר ודומיו במשך שעות במחשב, כאשר ברקע מתנגנת מוזיקה קלאסית.

היית בעל. חבר שלי.

שמרתי עליך בכל כוחי, גם כאשר איבדת לאורך השנים תפקוד ועוד תפקוד, אך היה עוד מבט בעיניים ויותר נכון משהו בתנוחת הראש ובמגע יד ביד, מגע העור שהעניק לי את מהות החיים. כל כך אהבתי להסתכל עליך. היית איש יפה.

איך שפרצה הקורונה, הכל התהפך. בתחילה היה סגר כללי, אח"כ סגר בבית דורות וכשנפתח, הכתה המחלה בכל הכוח. ומאותו יום אתה במקום אחד ואני רחוקה רחוקה...

היה שלום איש יקר.

אוהבת אוהבת

מלכה.